

วันสมโภชพระวรกายและพระโลหิตพระคริสต์เจ้า ปี C

(วันอาทิตย์ที่ 23 มิถุนายน ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำและประทานแก่เราล้วนเป็นการให้เปล่า ด้วยเหตุนี้ เราจึงเรียกสิ่งที่มาจากพระองค์ว่า **“พระพร”** หรือ **“ของประทาน”** เราควรเข้าใจดีว่าการที่พระองค์ทรงโปรยปรายพระพรหรือของประทานมากมายมายังเราอย่างไม่ขาดสายนั้น ไม่ใช่เพราะเราเป็นคนดี เก่ง น่ารัก หรือเหมาะสมที่จะได้รับ แต่เพราะพระองค์ทรงรักเรา ของประทานยิ่งใหญ่มากที่สุดที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่เราคือ พระเยซูเจ้า เราไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรให้พระเจ้าส่งพระบุตรสุดที่รักและหนึ่งเดียวองค์นี้ลงมาเพื่อไถ่บาปเรา พระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่มเองทุกอย่าง แม้ว่าเราเป็นคนบาป พระองค์ก็ยังทรงรักเราและแสดงความรักนั้นในวิถีทางพิเศษและสามารถสัมผัสได้

พระเยซูเจ้าทรงสานต่อภารกิจแห่งรักและแสดงให้เราเห็นความรักแบบให้เปล่านี้ต่อไปเรื่อยๆ จนวินาทีสุดท้ายของชีวิต ในพระวรสารวันนี้ นอกจากทรงช่วยประชาชนให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ แบบไม่คิดค่ารักษาแล้ว พระองค์ทรงสอนพวกเขาแบบให้เปล่า พระองค์ไม่ทรงมีสัญญาว่าจ้างเหมือนอาจารย์ในมหาวิทยาลัยทั่วไปที่ได้รับค่าตอบแทนสำหรับความรู้ที่พวกเขาทรงสอนลูกศิษย์ การสอนของพระองค์เป็นกิจการที่ออกมาจากความรัก ไม่มีค่าตอบแทน ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังทรงทำอัศจรรย์เลี้ยงฝูงชนจำนวนมากนับเฉพาะ **“ผู้ชายประมาณห้าพันคน”** (ลก 9:14) ซึ่งเป็นกิจการที่ไม่สามารถซื้อได้ด้วยของมีค่าใดๆ บนโลกนี้

นอกจากของประทานดังกล่าวที่ตอบสนองความต้องการฝ่ายกายของประชาชนในสมัยนั้น ยังมีของประทานอื่นที่พระเยซูเจ้าทรงมอบแก่เราในสมัยนี้ไหม? แน่نون มีและเป็นของประทานฝ่ายจิตที่ล้ำค่าที่สุดเท่าที่พระองค์ทรงสามารถให้ได้ สิ่งนั้นคือ **“ศีลมหาสนิท”** ซึ่งเป็น **“พระกายและพระโลหิต”** ของพระองค์เองในรูปปังและเหล้าองุ่นที่เรามาชุมนุมกันเพื่อให้เกียรติเป็นพิเศษในวันนี้ ในจดหมายถึงชาวโครินธ์ฉบับที่หนึ่งนักบุญเปาโลเล่าให้เราฟังเกี่ยวกับของประทานยิ่งใหญ่นี้ว่า **“ในคืนที่ทรงถูกทรยศนั่นเอง พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหยิบปัง ขอบพระคุณ แล้วทรงบิออก ตรัสว่า ‘นี่คือกายของเราเพื่อท่านทั้งหลาย จงทำการนี้เพื่อระลึกถึงเราเถิด’ เช่นเดียวกันหลังอาหารคำก็ทรงหยิบถ้วย ตรัสว่า ‘ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา ทุกครั้งที่ท่านจะดื่ม จงทำการนี้เพื่อระลึกถึงเราเถิด’”** (1 คร 11:23-25) คืนที่พระเยซูเจ้าทรงถูกทรยศเป็นคืนสุดท้ายที่พระองค์ทรงอยู่กับบรรดาอัครสาวกก่อนจะทรงรับทรมานและสิ้นพระชนม์ คนสมัยโบราณไม่ได้เขียนพันธกรรมเหมือนคนสมัยของเรา แต่พวกเขาจะแบ่งมรดกและบอกถึงความในใจสุดท้ายเมื่อใกล้จะสิ้นใจ ถ้าเรามองสิ่งที่นักบุญเปาโลเล่าให้เราฟังในฐานะคำสั่งเสียสุดท้ายหรือพันธกรรมของพระเยซูเจ้า ถ้อยคำดังกล่าวบอกความจริงอะไรแก่เราบ้าง? พอลคิดว่าอย่างน้อยก็มีความจริงสามประการอยู่ในนั้น

ประการแรก พิณัยกรรมของพระเยซูเจ้าไม่ได้เป็นถ้อยคำเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงเทศน์สอน แต่เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ พระองค์ทรงให้พระกายของพระองค์เป็นอาหารและพระโลหิตของพระองค์เป็นเครื่องดื่มแก่ผู้ที่ติดตามพระองค์ เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นในระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายซึ่งเป็นการกินเลี้ยงบัลลังก์ของพระองค์ร่วมกับบรรดาอัครสาวก ดังนั้น พระองค์ทรงกำลังแสดงให้เห็นว่าพระองค์นี้แหละคือ **“ลูกแกะปัสกาที่แท้จริง”** สำหรับพวกเขา ชาวอิสราเอลในอียิปต์ต้องกินเนื้อลูกแกะปัสกาเพื่อแสดงว่าพวกเขาเป็นประชากรของพระเจ้า และใช้เลือดของลูกแกะนั้นพรหมที่ครอบประดูเพื่อเป็นเครื่องหมายให้ทูตสวรรค์แห่งความตายผ่านเลยไป ทุกปีชาวอิสราเอลฉลองเหตุการณ์ยิ่งใหญ่นี้เพื่อรำลึกถึงการที่พวกเขาเป็นประชากรของพระเจ้า ในแสงสว่างนี้การรับศีลมหาสนิทจึงเป็นเครื่องหมายของการรำลึกฟื้นตนเองในฐานะประชากรใหม่ของพระเจ้าในพระคริสตเจ้า

ประการที่สอง พิณัยกรรมฉบับนี้พูดถึง **“พันธสัญญาใหม่”** (1 คร 11:25) ชาวอิสราเอลในอดีตได้กลายเป็นประชากรของพระเจ้าโดยทางพันธสัญญาเดิม เมื่อทรงพูดถึงพันธสัญญาใหม่ พระเยซูเจ้าทรงกำลังบอกว่าเราทุกคนที่เชื่อในพระองค์ได้กลายเป็นประชากรใหม่ของพระเจ้าโดยทางพันธสัญญาฉบับนี้ที่ถูกประทับตราด้วยพระโลหิตของพระองค์ผู้ทรงเป็นทั้งพระสงฆ์สูงสุดและลูกแกะที่ถวายแด่พระเจ้าครั้งเดียวและมีผลตลอดไป ในมุมมองนี้ศีลมหาสนิทจึงเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งความรักและเครื่องหมายแห่งการขอบพระคุณพระเยซูเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรา

ประการที่สาม พิณัยกรรมของพระเยซูเจ้าเป็น **“การเชื่อเชิญ”** เราให้มาร่วมในงานเลี้ยงของพระองค์ **“จงทำการนี้เพื่อระลึกถึงเราเถิด... ทุกครั้งที่ท่านจะดื่ม จงทำการนี้เพื่อระลึกถึงเราเถิด”** (1 คร 11:24-25) นี่คือนิสัยสุดท้ายที่พระเยซูเจ้าทรงขอรับรองให้เราทำก่อนที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงขอให้เราทำสิ่งนี้บ่อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จนกระทั่งถึงวันที่ **“พระองค์จะเสด็จมา”** (1 คร 11:26) อย่างรุ่งโรจน์ นี่คือนิสัยสำคัญประการหนึ่งที่เรามาช่วยกันปฏิบัติมิสซาเพื่อจะได้รับศีลมหาสนิทบ่อยๆ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงรักเรามากจนยอมมอบชีวิตเพื่อเป็นสินไถ่ที่ช่วยเราให้เป็นอิสระและรอดพ้นจากอำนาจของบาปและความตาย เราจะทำเพื่อพระองค์แค่นี้ไม่ได้หรือ?

พี่น้องที่รัก สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำเพื่อฝูงชนในพระวรสารวันนี้ พระองค์ยังทรงกระทำเพื่อเราต่อไปอย่างไม่มีความสิ้นสุดในพิธีมิสซาหรือพิธีบูชาขอบพระคุณ พระองค์ทรงสอนเราโดยทางบทอ่านต่างๆ ที่มาจากพระคัมภีร์และการเทศน์ของพระสงฆ์ผู้ประกอบพิธี ทรงเลี้ยงดูเราด้วยศีลมหาสนิท อาหารฝ่ายจิต ซึ่งเป็นพระกายและพระโลหิตของพระองค์เอง เราไม่สามารถซื้อสิ่งที่พระเยซูเจ้าประทานแก่เราด้วยทรัพย์สินเงินทองหรือสิ่งมีค่าใดๆ ทุกสิ่งเป็น **“พระพร”** หรือ **“ของประทาน”** ที่พระองค์ทรงให้แก่เราแบบเปล่าๆ ด้วยเหตุนี้ ให้ชีวิตทั้งครบของเราเป็นการขอบพระคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ประทานแก่เรา และในเวลาเดียวกันให้เราพยายามทำตัวเราเองเป็นเหมือนของประทานจากพระเจ้าสำหรับทุกคนที่อยู่รอบข้างเราด้วย **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**